

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk

w sprawie **K. P.**

oskarżonego z art. 157 § 2 k.p.k. i art. 217 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

w dniu 7 marca 2023 r.,

kasacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 10 lutego 2022 r., sygn. akt VII Ka 1003/21,

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Świebodzinie

z dnia 31 maja 2021 r., sygn. akt II K 257/18,

p o s t a n o w i ł:

1. **oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
2. **zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika z urzędu adwokata B. S. – Kancelaria Adwokacka w Ś., kwotę 442,80 zł (czterysta czterdzieści dwa złote i osiemdziesiąt groszy), w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za sporządzenie i wniesienie kasacji;**
3. **kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, w tym jego wydatkami w kwocie 20,00 złotych, obciążyć oskarżyciela prywatnego K. P..**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 31 maja 2021 r., sygn. akt II K 257/18, Sąd Rejonowy w Świebodzinie uznał oskarżonego K. P. za winnego popełnienia czynów z art. 157 § 2 k.k. i wymierzył mu karę łączną grzywny za oba czyny w wysokości 50 stawek

dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł. Orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego K. P. nawiązkę w kwocie 800 zł. Natomiast na podstawie art. 414 § 1 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. Sąd ten umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego K. P. o czyny z art. 217 § 1 k.k. w ramach którego K. P. został oskarżony o to, że w czerwcu 2013 r. w miejscowości S., chwycił K. P. za odzież w okolicy klatki piersiowej i rzucił nim o ławę powodując bolesność w okolicy klatki piersiowej i pleców i zasinienie tej okolicy ciała. Jednocześnie w ramach tego wyroku Sąd Rejonowy w Świebodzinie uniewinnił oskarżonego K. P. od popełnienia czynów z art. 217 § 1 k.k., w ramach których został oskarżony o to, że dnia 16 lutego 2016 r. w miejscowości S. uderzał K. P. w głowę rękami, szarpał powodując bolesność w okolicy głowy i niemożność poruszania nią oraz o to, że w dniu 24 maja 2016 roku w miejscowości S. uderzał K. P. rękami po głowie oraz kopnął pokrzywdzonego w lewą nogę powyżej stopy w okolice kostki, powodując bolesność tej okolicy ciała.

Apelację od tego rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji wniósł pełnomocnik oskarżyciela prywatnego, który podniósł zarzuty: błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia mającego wpływ na jego treść, polegającego na stwierdzeniu, że K. P. nie dopuścił się zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów opisanych w punktach: IV i V, podczas gdy zeznania oskarżyciela prywatnego K. P., które są konsekwentne i wewnętrznym spójne oraz dokumentacja lekarska dotycząca obrażeń ciała pokrzywdzonego pozwalają na ustalenie, iż oskarżony dopuścił się opisanych w punktach IV i V aktu oskarżenia czynów. Skarżący ten wskazał także na obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 101 § 2 k.k. i art. 102 k.k. poprzez stwierdzenie, że karalność czynu opisanego w pkt. I aktu oskarżenia uległa przedawnieniu. Jednocześnie pełnomocnik oskarżyciela prywatnego podniósł zarzut obrazy przepisów postępowania, a to art. 414 § 1 k.p.k. i art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. i umorzenie postępowania w tej części, podczas gdy karalność tego czynu nie uległa – jego zdaniem – przedawnieniu.

Zwyczajny środek odwoławczy wniósł także obrońca oskarżonego K. P. formując zarzuty:

1. obrazy przepisów prawa procesowego, mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 7 k.p.k. poprzez dowolną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji nieprawidłowe uznanie, że:

- w czerwcu 2013 r. w miejscowości S. K. P. chwycił K. P. za odzież w okolicy klatki, piersiowej i rzucił nim o ławę powodując bolesność w okolicy klatki piersiowej i pleców, i zasinienie tej okolicy ciała,
- w dniu 8 lipca 2013 r. w miejscowości S. K. P. spowodował u K. P. obrażenia ciała w postaci podbiegnięć krwawych w okolicy piersiowej prawej, przedramienia lewego, łędźwiowej prawej, podudzia lewego, ramienia prawego, środkowej głowy, które naruszyły czynności narządów ciała pokrzywdzonego na okres poniżej 7 dni,
- w dniu 19 sierpnia 2013 r. w miejscowości S. K. P. spowodował u K. P. obrażenia ciała w postaci obrzęku tkanek miękkich, otarcia naskórka i zaczerwienia w okolicy łędźwiowej, które spowodowały naruszenie czynności narządów ciała na okres poniżej 7 dni,

podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego takich okoliczności nie potwierdza, w szczególności brak jest bezpośrednich dowodów na wystąpienie ww. zdarzeń, zaś w zakresie czynów opisanych w pkt. II i III przeprowadzone dowody z przesłuchania świadków wskazują, iż to K. P. był atakowany przez K. P. i działał w celu odparcia bezpośredniego bezprawnego zamachu na jego osobę, tj. działał w warunkach obrony koniecznej; nadto poprzez brak powzięcia przez Sąd wątpliwości co do przebiegu ww. zdarzeń, mimo iż te jednoznacznie wynikają z materiału dowodowego, zaś następstwem prawidłowej oceny materiału winno być powzięcie tychże wątpliwości i rozstrzygnięcie ich na korzyść oskarżonego;

2. obrazy przepisów prawa procesowego, mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. poprzez skazanie oskarżonego za czyny opisane w pkt 2 i 3 mimo, że oskarżyciel jest dla oskarżonego osobą najbliższą, a w datach ww. czynów oskarżony i oskarżyciel zamieszkiwali wspólnie, zatem w oparciu o przepis art. 157 § 4 k.k. czyny te ścigane są z urzędu, zatem zachodzi ujemna przesłanka procesowa braku skargi uprawnionego oskarżyciela,

3. obraży przepisów prawa procesowego, mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. poprzez skazanie oskarżonego za czyny opisane w pkt 2 i 3 mimo, że doszło do przedawnienia ich karalności.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze wyrokiem z dnia 10 lutego 2022 r., sygn. VII Ka 1003/21 zmienił zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego w Świebodzinie z dnia 31 maja 2021 r., sygn. II K 257/18 w ten sposób, że:

1. uchylił orzeczenie o karze łącznej zawarte w pkt 4 części dyspozytywnej,
2. uchylił orzeczenia zawarte w pkt 2 i 3 części dyspozytywnej i - na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. w zw. z art. 101 § 2 k.k. i art. 102 k.k. - postępowanie karne o oba czyny z art. 157 § 2 k.k. zarzucane K. P. w pkt II i III aktu oskarżenia umorzył,
3. uchylił orzeczenie o nawiązce zawarte w pkt. 5 oraz orzeczenie o obciążeniu oskarżonego kosztami zawarte w pkt. 9 części dyspozytywnej. W pozostałym natomiast zakresie zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Rozstrzygnięcie Sądu Odwoławczego zaskarżył kasacją pełnomocnik oskarżyciela prywatnego, podnosząc zarzuty rażącego naruszenia przepisów prawa, mającego istotny wpływ na jego treść, a mianowicie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k., art. 101 § 2 k.k., art. 102 k.k. i art. 414 § 1 k.p.k., przez wyrażenie błędnego poglądu, iż nastąpiło przedawnienie karalności czynów opisanych w pkt. I, II i III aktu oskarżenia oraz rażące naruszenie prawa mające istotny wpływ na treść wyroku, a mianowicie przepisu art. 438 pkt 3 k.p.k., przez błędne przyjęcie, że K. P. nie dopuścił się czynów zarzucanych mu w pkt. IV i V aktu oskarżenia, podczas gdy zeznania oskarżyciela prywatnego K. P., które od początku postępowania są konsekwentne, wewnętrznie spójne, logiczne i prawdziwe oraz dowody z dokumentów, w postaci dokumentacji lekarskiej dotyczącej obrażeń ciała pokrzywdzonego, które korespondują i są uzupełnieniem zeznań K. P., pozwalają na stwierdzenie, iż K. P. dopuścił się czynów opisanych w pkt. IV i V aktu oskarżenia.

Przy tak sformułowanych zarzutach autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Zielonej Górze do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja pełnomocnika oskarżyciela prywatnego jest oczywiście bezzasadna. Nietrafne są podniesione w niej zarzuty, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu na podstawie przepisu art. 535 § 3 k.p.k.

Sformułowany przez autora kasacji zarzut naruszenia przepisów art. 438 pkt 3 k.p.k., jest zarzutem niedopuszczalnym na etapie postępowania kasacyjnego. To oczywisty wniosek wynikający z porównania treści przepisu art. 438 pkt 3 k.p.k. w zestawieniu z art. 523 § 1 zd. pierwsze k.p.k. Ponadto zarzut ten stanowi powtórzenie zarzutu sformułowanego w treści apelacji pełnomocnika oskarżyciela prywatnego, do którego wyczerpująco odniósł się Sąd odwoławczy w uzasadnieniu swojego wyroku.

W tym miejscu należy wyłącznie przypomnieć autorce nadzwyczajnego środka zaskarżenia, że Sąd Najwyższy rozpoznając kasację nie dokonuje, po raz kolejny samodzielnej oceny poszczególnych dowodów, ani też nie kontroli prawidłowości poczynionych w oparciu o tę ocenę ustaleń faktycznych sprawy. Lektura treści uzasadnienia kasacji pełnomocnika oskarżyciela prywatnego w odniesieniu do tego zarzutu nie pozostawia natomiast wątpliwości, że skarżący czyni w analizowanym przypadku własne ustalenia faktyczne, chcąc skłonić Sąd Najwyższy do ponownej oceny dowodów zgromadzonych w sprawie oraz prawidłowości poczynionych i to przez Sąd Rejonowy ustaleń faktycznych, co jak już nadmieniono, w istocie rolę Sądu kasacyjnego nie jest.

Wobec tego, że analizowany zarzut stanowi polemikę z ustaleniami poczynionymi przez Sąd pierwszej instancji i jak to wskazano wyżej jest w rzeczywistości niedopuszczalny w postępowaniu kasacyjnym brak konieczności dalszego odnoszenia się do tej problematyki.

W realiach przedmiotowej sprawy nie doszło także do rażącego naruszenia przepisów prawa karnego materialnego normujących kwestię przedawnienia karalności przestępstw prywatnoscargowych. Sąd drugiej instancji prawidłowo i obszernie nawiązał się do problematyki przedawnienia opisanych w pkt. I-III prywatnego aktu oskarżenia czynów, odnosząc się w sposób wyczerpujący do każdej kwestii, która winna zostać wzięta pod uwagę przy obliczaniu upływu terminów przedawnienia w tej kategorii spraw i w odniesieniu do czynów analizowanych w niniejszej sprawie. Wobec powyższego należy skarżącego

odesłać w zakresie tej kwestii do lektury pisemnych motywów rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego, które to motywy Sąd Najwyższy w całej rozciągłości podziela i co do ich zasadności aprobuje.

Podsumowując, skarżący nie wykazał, by Sąd drugiej instancji dopuścił się jakiegokolwiek uchybienia o rażącym charakterze, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Orzeczenie o zasądzeniu wynagrodzenia dla pełnomocnika z urzędu - adw. B. S. – Kancelaria Adwokacka w Ś. za sporządzenie i wniesienie kasacji znajduje swoją normatywną podstawę w treści przepisu art. 29 ust. 1 ustawy z 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (t.j. Dz. U. 2022.1184) w zw. z § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 3 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. 2019.18, ze zm.).

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania kasacyjnego ma swoje umocowanie w przepisach art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 i 3 k.p.k.

Mając na względzie całokształt przeprowadzonych wyżej rozważań Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.